

In memoriam Radu Lupu

Colecția
Mari Pianiști

Great Pianists

ÎN MEMORIAM RADU LUPU

Cu o prefață de Valentina Sandu-Dediu
Volum îngrijit de Monica Lup și Ștefan Costache

Volum realizat de:

PROIECT CO-FINANȚAT DE:

Sponsori:

rompetrol

KazMunayGas
International
Group Member

DELEANU
ATTORNEYS AT LAW

Parteneri:

MINISTERUL CULTURII

artexim

**Radio
România
Muzical**

Editorial project coordinator: Monica Lup

English version: Maria Monica Bojin

Editor: Benedicta Pavel

Technical editor: Andreea Mitu

Cover graphic designer: Mirel Mihălăchescu

Cover photo © IVANMALY.COM

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

In memoriam Radu Lupu / cu o pref. de Valentina Sandu-Dediu;

vol. îngrijit de Monica Lup și Ștefan Costache. - București:

Editura Universității Naționale de Muzică București, 2023

ISBN 978-606-659-151-5

I. Sandu-Dediu, Valentina (pref.)

II. Lup, Monica (ed.)

III. Costache, Ștefan (ed.)

78

929

© 2023 Toate drepturile rezervate.

Responsabilitatea privind copyrightul și conținutul materialului inclus în acest volum revine exclusiv autorilor.

Editura Universității Naționale de Muzică București, 2023

Strada Știrbei Vodă 33

010102 București, România

Cuprins

⊗ Maestrul muzicii din Castalia (Valentina Sandu-Dediu)	9
⊗ Radu Lupu – o scurtă biografie.....	13
⊗ Mihai Constantinescu: „Radu Lupu era omul care lucra cu gândul la perfecțiune” (Petre Fugaciu)	15
⊗ Lawrence Foster: „Tot ceea ce interpreta era ideal” (Marina Nedelcu).....	22
⊗ Nelson Goerner: „Avea această capacitate de a ne duce într-o cu totul altă lume, în care timpul nu exista” (Ștefan Costache)	29
⊗ Barbara Golan: „Radu Lupu a fost prietenul meu. Și voi prețui mereu amintirea prieteniei sale” (Monica Lup).....	38
⊗ Barbara Hendricks: „Cât de binecuvântați suntem că l-am avut pe Radu Lupu pe acest pământ!” (Florica Jalbă)	43
⊗ Elisabeth Leonskaja: „Radu Lupu era un geniu, un muzician de la Dumnezeu” (Larisa Clempuș).....	47
⊗ Cristian Mandeal: „Radu Lupu este o moștenire nu doar a României, este o moștenire a lumii!” (Florica Jalbă)	51
⊗ Horia Mihail: „Radu Lupu a fost idolul meu” (Cristina Gârbea)	61
⊗ Murray Perahia: „Schubert era minunat sub mâinile sale, iar Brahms atât de natural, încât parcă îți vorbea” (Anca Ioana Andriescu).....	71
⊗ Alexandra Silocea: „Dacă vorbeam cu Radu Lupu la telefon, spuneam: azi m-a sunat «Dumnezeu»” (Andreea Kiseleff)	77
⊗ Liana Șerbescu: „Pentru Radu Lupu, muzica devenise singura lui formă de expresie necesară, de aceea nu mai avea nevoie și de cuvinte” (Ioana Marghita)	82
⊗ Andrei Vieru: „Radu Lupu era o natură antiteatrală” (Mihai Cojocar).....	92

✿ Jenny Vogler: „Ca muzician și ca om, Radu Lupu era întotdeauna onest” (Larisa Clempuș)	97
✿ Radu Lupu, așa cum l-am cunoscut (Steven Isserlis)	99
✿ Radu Lupu și Concursul Internațional George Enescu. File de arhivă (Monica Lup)	105
✿ Radu Lupu – un portret indirect (Ștefan Costache).....	115
✿ Admirându-l pe Radu Lupu (Mark Ainley).....	121
✿ În loc de <i>Nota traducătoarei</i> (Maria Monica Bojin).....	125
✿ Postfață (Monica Lup și Ștefan Costache).....	127

✿ The Music Master of Castalia (Valentina Sandu-Dediu).....	131
✿ Radu Lupu – A Short Biography	135
✿ Mihai Constantinescu: “He strived for perfection” (Petre Fugaciu).....	137
✿ Lawrence Foster: “Whatever he touched, he was the ideal performer” (Marina Nedelcu)	143
✿ Nelson Goerner: “His recitals occasioned the encounter with the experience of time being suspended” (Ștefan Costache)	150
✿ Barbara Golan: “Radu Lupu was my friend. And I shall always treasure the memory of his friendship” (Monica Lup)....	158
✿ Barbara Hendricks: “How blessed we are to have had Radu on this earth!” (Florica Jalbă)	163
✿ Elisabeth Leonskaja: “Radu Lupu was a genius, a musician from God” (Larisa Clempuș)	167
✿ Cristian Mandea: “Radu Lupu’s legacy is not local, it is universal!” (Florica Jalbă)	171
✿ Horia Mihail: “Radu Lupu was my idol” (Cristina Gârbea).....	180
✿ Murray Perahia: “Schubert was wonderful in his hands, and Brahms was so natural, it ‘spoke’...” (Anca Ioana Andriescu)	190
✿ Alexandra Silocea: “The days Radu Lupu called me on the phone were the days that ‘the God’ called me” (Andreea Kiseleff).....	196

❁ Liana Șerbescu: “Music had become the only form of expression for him, he no longer needed words” (Ioana Marghita)	201
❁ Andrei Vieru: “Radu Lupu was a born anti-theatrical” (Mihai Cojocaru).....	210
❁ Jenny Vogler: “As a person he was as honest as he was as a musician” (Larisa Clempuș)	215
❁ Radu Lupu, a Personal Journey (Steven Isserlis).....	217
❁ Radu Lupu and the George Enescu International Competition. Some Archive Files (Monica Lup)	224
❁ Radu Lupu – An Indirect Portrait (Ștefan Costache)	233
❁ An Appreciation of Radu Lupu (Mark Ainley).....	239
❁ A Different Kind of <i>Translator’s Note</i> (Maria Monica Bojin)	243
❁ Afterword (Monica Lup and Ștefan Costache).....	245
❁ Galerie de fotografii / Photo Gallery	247

Maestrul muzicii din Castalia

După ce au dedicat ani buni cercetării reînnoite asupra lui Dinu Lipatti și descoperirii de surse inedite despre viața și înregistrările marelui pianist român, Monica Lup și Ștefan Costache își reiau calitatea de coordonatori ai unui volum pe cât de prețios, pe atât de emoționant, avându-l în prim plan pe Radu Lupu.

Menirea unei prefețe de carte ar fi aceea de a prezenta, a explica, uneori a analiza conținutul cărui i se anexează. În acest caz, misiunea pare imposibilă, dat fiind că evocările (din interviurile și alte tipuri de texte cuprinse aici) nu sunt simple eseuri, ci emană o admirație uriașă a tuturor semnatarilor care construiesc portretul complex al unui pianist fără pereche. Sunt reliefate, cum era de așteptat, trăsăturile personalității sale și, cel mai adesea, cântul și sunetul său pianistic, ba chiar am putea desprinde (indirect) un soi de mic tratat informal de interpretare: aplicând liber metoda de analiză a lui Heinrich Schenker în privirea asupra partiturii, Radu Lupu nu a ocolit exercițiile de compoziție, deținea o vastă cultură simfonică și... era maestru la șah. Majoritatea artiștilor intervievați vorbesc despre unicitatea sonorității pianului, despre magia sonoră creată în sala de concert, care putea să suspende timpul și să transporte auditoriul într-o zonă transcendentă, de nedescris:

Lawrence Foster: „Nimeni nu cred că a interpretat Schubert așa cum a făcut-o Radu Lupu. Era cu adevărat dincolo de realism, intra într-o lume a spiritului, unică.”

Barbara Hendricks: „Radu avea o incredibilă capacitate de a picta, pur și simplu, cu degetele. Apoi, atenția deosebită pentru dinamică și culorile pe care reușea să le scoată din pian – repetițiile cu el erau o adevărată lecție de muzică.”

Andrei Vieru: „Radu Lupu e unul din pușinii pianiști – pușinii interpreți, așa spune mai degrabă – care reușea, într-o muzică lentă, să intre în levitație.”

Liana Șerbescu: „Mi-am pus și acum întrebarea, ca și altă dată: ce-oi fi tu, în primul rând? Pianist, muzician, poet, pictor, arhitect, filozof?... Probabil Creatorul Suprem care îi cuprinde pe toți.”

Nelson Goerner: „În condițiile fidelității lui permanente față de partitură, el reușea să reinventeze de fiecare dată lucrarea pe care o interpreta. De fiecare dată! Nu l-am auzit vreodată cântând de două ori la fel același lucru într-o lucrare anume. Evoluă în permanență, căuta mereu noi sensuri, se interoga pe sine tot timpul. Era extrem de autocritic, uneori excesiv! Pentru că interpreta minunat, dar el avea uneori senzația că nu fusese foarte bine. Întotdeauna tindea către mai mult, către ceva care să-l ducă mai departe, care să-i aprofundeze viziunea legată de compozitorul a cărui muzică o cânta.”

Asemenea enunțuri – și multe altele – vă vor întâmpina pe drumul lecturii și veți păți probabil ca mine, care nu am rezistat impulsului de a (re)asculta imediat înregistrări cu Radu Lupu. Totodată, sinceritatea și căldura evocărilor m-au proiectat în anii de liceu, când datorită profesoarei mele de pian, Marta Paladi, am ascultat primele casete cu Franz Schubert cântat de Radu Lupu. Tot dumneaei m-a luat într-o vizită la criticul muzical Alfred Hoffmann (evocat la un

moment dat în volum), proaspăt venit dintr-o competiție internațională a discului (ne aflăm la începutul anilor '80). Ne-a pus entuziasmat la pick-up Fantezia pentru pian la patru mâini de Schubert, celebra versiune a pianistului român în compania (la fel de uimitoare a) lui Murray Perahia. Frisonul emoțional de atunci se numără printre cele mai pătrunzătoare amintiri personale, și l-am re trăit în prima ediție de Festival Enescu de după 1990: m-am strecurat în puhoiul de la Ateneu, venit să-l asculte pe Radu Lupu în recital. Eram răcită și am stat într-o sală în care nu exista aer condiționat, ci doar valuri de curent provocate de toate ușile deschise (într-un București încă fierbinte în septembrie); după recital, am ieșit complet vindecată de cura supranaturală de muzică de care avusesem parte.

Pe Radu Lupu l-am ascultat ultima dată în sală în 2013, în contextul aceluiași Festival Enescu. După al patrulea Concert de Beethoven și recitalul integral din Schubert (Sonatele nr. 20 și 21) de la Ateneu, m-a urmărit imaginea maestrului muzicii din Castalia lui Hermann Hesse. Retrăgerea în altă lume (la care noi putem fi doar spectatori încremeniți), strălucirea luminoasă și spiritualizată a cântului la pian transcende spațiul concertului. Nu mai putem vorbi de „construcție”, de „stil”, de „autenticitatea” unei interpretări, ci asistăm – cum de puține ori în viață ne e dat – la un ritual al nuanțelor și mărgelilor de sticlă de pe clape, la care Staatskapelle Berlin și Daniel Barenboim participă impecabil, cu delicatețe și căldură (pe 1 septembrie). Într-un al doilea concert alături de Barenboim (2 septembrie), pianistul intră în jocul inițiat de prietenul său: Concertul pentru două pianе în mi bemol major de Mozart devine astfel spațiul unui dialog condus parcă între clapele unui singur pian. Dirijorul-pianist configurează ansamblul în așa fel, încât pianele – fără să piardă nimic din strălucirea de protagoniste – sunt și colegi ai orchestrașilor, ascultă fiecare instrument sau grupă de instrumente. Ca răsplată, primesc toată atenția de care au nevoie, răspunsurile și susținerea tematică; orice frază muzicală este condusă de toată lumea la fel, cu aceleași accente și frazări interioare, cu același elan. Într-un asemenea cadru, Barenboim s-a jucat permanent împreună cu Radu Lupu: bucuria de a cânta cu un prieten, de a vorbi, de a schimba idei, aluzii, poante și rafinamente doar prin intermediul limbii pianistice s-a transmis tuturor. Cum să descriu, în

fine, nuanțele schubertiene ale lui Radu Lupu (recitalul din 4 septembrie)? O muzică atât de lipsită de spectacol (deci, s-ar putea crede, total nepotrivită cu zilele noastre), atât de plină de subtilități armonice și delicatese nemaîntâlnite, și-a găsit partenerul interpretativ fără egal. Radu Lupu a cântat și a înregistrat Schubert în întreaga sa viață artistică, și continuă să ne lase, înmărmuriți, să asistăm la vraja provocată de intimitate și înfinit rafinament.

Sunt întru totul de acord cu Cristian Mandeal, care afirmă în interviul său că ziua dispariției pianistului ar fi trebuit să fie o zi de doliu național. Așa aș fi sperat, în schimb am fost brutal adusă la realitatea lumii românești de azi: la vestea morții lui Radu Lupu, unele posturi de televiziune și radio au început să se agite, iar printre cei intervievați m-am numărat și eu. Am rămas încremenită la prima întrebare: „de ce credeți că nu este cunoscut Radu Lupu în România?”. Nu am știut cum să reacționez (impulsul reprimat a fost să ricanez cu „poftim???”), nu doream să jignesc pe nimeni, m-am gândit concomitent, în acele secunde: poate că eu greșesc și această întrebare o fi fost întemeiată. Oricum, am reflectat zile întregi după aceea ce semnifica ea: doar inocență, poate insinuarea ideii că România niciodată nu-și prețuiește valorile afirmate în lume, provocare jurnalistică?

Nu am găsit răspunsul în acea proverbială rezervă pe care o manifesta Radu Lupu față de comunicarea media (de orice fel), spre deosebire de alți mari artiști care au știut să-și potențeze celebritatea prin internet și *social media*. Nici nu pretind că volumul de față va schimba esențial percepția românească a lui Radu Lupu. Dar pentru noi, cei care îl admirăm enorm, este o publicație esențială.

Valentina Sandu-Dediu
octombrie 2023

Radu Lupu – o scurtă biografie*

Născut la Galați în 30 noiembrie 1945, Radu Lupu a început studiul pianului la vârsta de 6 ani, sub îndrumarea profesoarei Lia Busuioceanu, iar la 12 ani și-a făcut debutul public cu un program alcătuit exclusiv din compoziții proprii. Lecțiile cu Florica Musicescu și Cella Delavrancea au fost continuate de cele cu Galina Eghiazarova, Heinrich Neuhaus și Stanislav Neuhaus la Conservatorul din Moscova, unde a plecat cu o bursă de studii. Anii de formare au fost încununați de câștigarea concursurilor Van Cliburn (1966), Enescu (1967) și Leeds (1969).

Radu Lupu a cântat cu marile orchestre ale lumii – Filarmonica din Berlin (alături de care a debutat la Festivalul de la Salzburg sub bagheta lui Herbert von Karajan în 1978), Filarmonica din Viena (dirijată de Riccardo Muti în deschiderea ediției din 1986 a Festivalului de la Salzburg), Orchestra Regală Concertgebouw din Amsterdam. Orchestrelor importante din Londra li s-au adăugat cele din Statele Unite ale Americii, unde primul concert notabil a avut loc în 1972, la New York, cu Orchestra din Cleveland dirijată de Daniel Barenboim, urmat de momente de triumf cu Orchestra Simfonică

* Biografia oficială a pianistului Radu Lupu, pusă la dispoziția noastră de Agenția Barbara Golan.

din Chicago și Carlo Maria Giulini. Prezența festivalieră a cuprins marile evenimente de gen internațional și mai ales reveniri frecvente la Salzburg și la Lucerna.

Cea mai mare parte a discografiei lui Radu Lupu a fost realizată la Decca și cuprinde concertele de Beethoven, Concertul nr. 1 de Brahms, concertele de Grieg și de Schumann, integrala Sonatelor pentru vioară și pian de Mozart (cu Szymon Goldberg), sonate pentru vioară și pian de Debussy și de Franck (cu Kyung Wha Chung) și lucrări pentru pian solo de Beethoven, Brahms, Schumann și Schubert. Un Grammy și un Edison la categoria „cea mai bună înregistrare instrumentală solo a anului” au răsplătit, în 1995, două dintre discurile sale – cel cu Sonatele în la major și în si bemol major de Schubert și, respectiv, cel cu *Scene pentru copii*, *Kreisleriana* și *Humoresca* de Schumann. A mai imprimat două albume cu Murray Perahia (pentru CBS), două discuri cu lieduri de Schubert alături de Barbara Hendricks (pentru EMI) și unul cu piese pentru pian la patru mâini de Schubert cu Daniel Barenboim (pentru Teldec).

Deținător al premiului Abbiati al Asociației Italiene a Criticilor (1989), Radu Lupu a primit aceeași distincție în 2006, an în care i-a mai fost conferit și Premiul Internațional Arturo Benedetti Michelangeli. În 2016 a primit titlul de Comandor al Ordinului Imperiului Britanic (CBE) pentru servicii aduse muzicii.

Radu Lupu s-a stins din viață la Lausanne, în 17 aprilie 2022.

IN MEMORIAM RADU LUPU

With a foreword by Valentina Sandu-Dediu
Edited by Monica Lup and Ștefan Costache

English version: Maria Monica Bojin

The Music Master of Castalia

Out to re-affirm, for years now, Dinu Lipatti's uniqueness through in-depth investigations shedding new light on the life and recordings of the celebrated Romanian pianist, Monica Lup and Ștefan Costache are, yet again, editors of a book as valuable as it is touching – dedicated, this time, to great Radu Lupu.

A foreword is meant to present, explain, sometimes analyze, at all events introduce the reader to the text it prefaces. But this one book renders such mission impossible: the eulogies here – whether interviews or opinions – are not simple essays. Instead, the complex picture they paint sends forth their authors' immense admiration for the unsurpassed pianist. They will talk about him as a man and as an artist, also occasioning the perusal of an informal "The Radu Lupu Treatise on How to Be a Great Musician": the (rather free) application of Henrich Schenker's analysis, solid knowledge of everything orchestral, mastering the art of... chess. They will also insist, again and again, on Radu Lupu's unique sound, on the magic he created in the concert hall, on how he suspended time and transported his listeners somewhere else:

Lawrence Foster: "I don't think anybody quite played Schubert like he did. It was really beyond realism, it took us into some spiritual world that was unique."

Barbara Hendricks: “Radu had this incredible ability to paint with his fingers. Then there was his attention to dynamics, and the colors that he was able to produce – it was a lesson just to rehearse with him”.

Andrei Vieru: “Radu Lupu was one of the few pianists, one of the few performers, rather, who simply levitated in a slow work.”

Liana Șerbescu: “I asked myself, again: what are you – a pianist, a musician, a poet, a painter, architect, philosopher? Rather, the supreme creator who encompasses them all.”

Nelson Goerner: “Although he was very faithful to the score, he was reinventing a work every time he played it. Every time. I never felt him playing the same thing twice in a piece, you know, it was never, never the same. He was always evolving, always looking for new insights, always questioning himself. He was very hard on himself, very critical of himself – sometimes too much so, because he was playing wonderfully, but he sometimes thought it wasn’t so good, he was always striving for more, for something that would take him further into his vision of the great composer he was playing”.

Reading this book will probably have the same effect on you as it did on me: quick, to whatever playback device you have, and put on some Radu Lupu! The sincerity and warmth of its pages also took me back to my high school years, when my teacher Mrs. Marta Paladi introduced me to Schubert as played by the noted pianist. I owe her, too, a visit to music critic Alfred Hofmann (also mentioned in this book) fresh from a journey abroad for an international disc competition (it was the 1980s, remember). He played us Schubert’s F minor Fantasy, his enthusiasm matching the performance by Radu Lupu and the equally amazing Murray Perahia. The emotional *frisson* that passed through me then is one of my most poignant personal memo-

ries. Luckily, I would feel it again, at the first post-1989 Revolution Enescu Festival. Jostling my way in the Romanian Athenaeum, down with a cold, I left that hall with no air conditioning, instead drafty with all the doors being left open on that hot September day a healthy woman: the supernatural music-making I had witnessed cured me.

I would hear Radu Lupu for the last time in 2013 (again at the Enescu Festival). After Beethoven 4 and an all-Schubert recital (Sonatas Nos. 20 and 21), the image stuck with me of Hermann Hesse's Music Master of Castalia. They way Radu Lupu retreated in another world. The luminous, spiritualized brilliance of his pianism. It wasn't about "construction" anymore, or about "style", or about "authenticity". An almost once-in-a-lifetime experience, it was a ritual of nuances and of glass beads on a piano's keyboard – Daniel Barenboim's delicate and warm Staatskapelle Berlin fully immersed in that game. That was on September 1. The following day, another game, with Barenboim and Radu Lupu in Mozart's Concerto for two pianos as if played on one. Such type of work requires the conductor-pianist to musically set up his orchestra so that the pianos will be both its soloists and colleagues, in tune (pun intended) with each instrument, each section. They are rewarded, of course, with all the attention they require, with answers and thematic support. The result? A phrase uttered in the same breath, with the same élan, mindful of the same accents, on the score or in one's heart. This is how Daniel Barenboim and Radu Lupu played (their pianos, their game): happy to be with a friend, to engage into conversation, to exchange ideas, hints, jokes, refined all the way through. And they did it with music, and music only, and we all heard it. As for a description of Radu Lupu's recital on September 4, words fail me: let me just recall an un-theatrical (and therefore un-trendy), finely-shaded Schubert, revealing harmonic subtleties and unseen delicacies in the hands of an unrivalled performer-partner. Radu Lupu played and recorded Schubert all his life, leaving us the inheritors of an intimate, infinitely refined, spellbinding interpretation.

I fully agree with Cristian Mandeal: the day of Radu Lupu's death should have been one of national mourning. It *should* have been – instead, here I was, brought back to the harsh reality of contemporary Romania when TV and radio stations rushed to seize the opportu-

nity of “breaking news” interviews, and when the first question I was asked stunned me: “why do you think Radu Lupu is not known in Romania?” I didn’t know how to react (I fought back the impulse to retort: “I beg your pardon???”), I didn’t want to offend anyone, I wondered for a second if it was me, if Radu Lupu was indeed unknown to Romanian audiences, if that question was legitimate. At any rate, it made me ponder for days on what it expressed: was it innocent, insinuating (Romania doesn’t appreciate its values), or provocative journalism?

Why Radu Lupu was so reluctant to talk to the mass media (old or new), unlike other artists that used them for their own promotion, remains a mystery to me. Neither do I maintain that this book will change the Romanian perception of Radu Lupu. But for those of us who admire him greatly, it has its rightful place on that “essential reading” shelf.

Valentina Sandu-Dediu

October 2023

Radu Lupu – A Short Biography*

Born in Galați on November 30, 1945, Radu Lupu began taking piano lessons at 6 with Lia Busuioceanu and made his public debut playing his own works at 12. After classes with Florica Musicescu and Cella Delavrancea, he trained with Galina Eguiazarova, Heinrich Neuhaus and Stanislav Neuhaus at the Moscow Conservatory, his formative years crowned by the winning of the Van Cliburn (1966), Enescu (1967) and Leeds (1969) competitions.

Radu Lupu played with the such orchestras as the Berliner Philharmoniker (with whom he opened, under Herbert von Karajan, the 1978 Salzburg Festival), Wiener Philharmoniker (led by Riccardo Muti for the opening of the 1986 Salzburg Festival), Royal Concertgebouw Amsterdam. He added to the list of major London orchestras those in the US, where his first important concert took place in 1972 with the Cleveland Orchestra in New York and Daniel Barenboim and was followed by triumphs with the Chicago Symphony Orchestra and Carlo Maria Giulini. Festival appearances included the great dedicated events and frequent visits to Salzburg and Lucerne in particular.

* Radu Lupu's official biography (Barbara Golan Agency).

The greatest part of Radu Lupu's discography is for Decca and proposes the complete Beethoven concertos, Brahms' First, Grieg's and Schumann's concertos, Mozart's complete violin sonatas (with Szymon Goldberg), violin sonatas by Debussy and Franck (with Kyung Wha Chung) and works by Beethoven, Brahms, Schumann, and Schubert. A Grammy and an Edison for "Best Instrumental Record of the Year" rewarded in 1995 two of his discs – with Schubert's A major and B-flat major sonatas and with Schumann's *Kinderszenen*, *Kreisleriana* and *Humoreske*, respectively. He also recorded with Murray Perahia (twice, for CBS), Barbara Hendricks (two Schubert lieder albums for EMI) and Daniel Barenboim (works for piano four hands by Schubert for Teldec).

Two-time recipient of the Abbiati prize of the National Association of Music Critics in Italy (1989 and 2006), the pianist was also awarded the Premio Internazionale Arturo Benedetti Michelangeli (2006). In 2016 he was named a Commander of the Order of the British Empire (CBE) for services to music.

Radu Lupu died on April 17, 2022, in Lausanne.